στὴ στέγη τοῦ ὄμνιμπους, ποὺ ἦταν ἄδεια.

«Νὰ δοῦμε πότε θὰ φτάσωμε ;» σκεπτόταν ὁ Μιχάλης. Καὶ πρόσθεσε μέσα του : «Ἂν φτάσωμε !»

Τέλος τὸ ὄχημα ἔφυγε. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κοριολίς, ὁ Πατρίκιος εἶδε τὴ Μαγδαληνὴ νὰ κινῇ ἕνα μαντῆλι, γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση δὲν τὸν εὐχαρίστησε καθόλου. Τὸ ἐναντίον μάλιστα : δυσαρεστήθηκε μετὴ Μαγδαληνὴ ποὺ εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ τὸν χαιρετᾷ ἔτσι, μπροστὰ στὸν κόσμο, ἀφοῦ τῆς εἶχε γράψει τὴν αἰτία τῆς γρήγορης ἀναχωρήσεώς του.

Ὅσο τὸ λεωφορεῖο ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ Σαὶν-Μαρτέν, τόσο ὁ Πατρίκιος καθησύχαζε καθὼς ἀντίκρυσε τὸ δάσος, ἔριξε μιὰ ματιὰ κατὰ τὸ δάσος, μιὰ ματιὰ κατὰ τὸ σπίτι τῶν Βωτρέν. Ἡ καλύβα ἦταν κλειστὴ καὶ δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ὕποπτο.

Μὰ δὲν εἶχε κάμει οὔτε δυὸ χιλιόμετρα τὸ λεωφορεῖο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὅταν ὁ Μιχάλης βλαστήμησε ξαφνικὰ καὶ κράτησε τ' ἄλογα, γιὰ νὰ μὴν ἀναποδογυρίσῃ ἕνα κορίτσι ποὺ πήδησε στὸ δρόμο.

— Ζωή ! - φώναξε ὁ Μιχάλης.

Ἡ Ζωὴ λοιπὸν βρισκόταν παντοῦ, τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ; Ὁ Πατρίκιος ἔνοιωσε κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπό του.

Ἡ Ζωὴ ἦταν ἐκεῖ, ἡ Ζωὴ τὸν ἐκοίταξε καὶ τοῦ φώναξε :

— Καλημέρα, κύριε Πατρίκιε !...

Φεύγετε Καὶ γιὰ ποῦ ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε, τοῦ φώναξε : «καλὸ ταξεῖδι !» γελώντας τόσο ἀπαίσια, ποὺ ὁ Πατρίκιος ἀνατρίχιασε.

— Τί λες ; Θάμαστε στὸ Σαὶν-Μπαρτελεμὺ πρὶν νυχτώσῃ ; -ρώτησαν ὁ Πατρίκιος τὸν ὁδηγό.

—Ὄχι, βέβαια, πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα τὸ βράδυ, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης χωρὶς πολὺ διάθεση.

Ἡ ἰδέα τοῦ νυχτερινοῦ ταξειδιοῦ ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ δάσος δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου καὶ ὁ Πατρίκιος ἀπονοχαρημένος, παραδόθηκε στὶς πιὸ μαῦρες σκέψεις. Πότε-πότε κοίταζε γύρω του καὶ πρόσεξε μερικὲς ἀλλόκοτες κινήσεις τῶν ταξειδιωτῶν. Παραδείγματος χάριν, στοὺς ἀνηφορους, κατέβαιναν ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες, ἐκτὸς τῶν δύο μὲ τὴ βαρεια βαλίτσα ποὺ δὲ σάλευαν ἀπὸ τὴ γωνιά τους.

Πάντα πιὸ ἀνήσυχος ὁ Πατρίκιος σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σταματήσῃ στὸ Μονζερὸν, νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύχτα του καὶ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα νοικιάζοντας ἕν' ἀμάξι.

Μὰ ὕστερα συλλογίστηκε πὼς πάντα εἶνε προτιμώτερο νὰ περάσῃ νύχτα ἀπὸ τὸ δασος μὲ τόση μεγάλη συνοφιά, παρὰ νὰ μείνῃ σ' ἕνα ἐρημικὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξεῖδι του.

Τὸ λεωφορειο στάθηκε στὸ Μονζερὸν καὶ οἱ ταξειδιῶτες, ἀφοῦ ἐφαγαν, ξανανέβηκαν στὶς θέσεις τους.

Θα ἤτανε ἕξη τὸ βράδυ, ὅταν ἔφτασαν στὸν « Ἀνήφορο τοῦ Λύκου».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ ταξειδιῶτες ξανακατέβηκαν, ὅπως σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνήφορους.

Ὁ Μιχαλης, νυστάζοντας, ἄφησε τὰ γκέμια νὰ πέσουν στὰ καπούλια τῶν ἀλόγων του.

Ἄξαφνα ὅμως τινάχτηκε ἀκούοντας μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦλεγε δυνατὰ ἀπο τὸ δρόμο :

— Καλὰ ξυπνητούρια Λαγκώλ !

Ὁ Πατρίκιος ξαφνιάστηκε...

«Λαγκώλ» ;... Ποιὸς λοιπὸν φώναξε Λαγκώλ : Καὶ σὲ ποιὸν ἀπηυθύνετο τὸ ὄνομ' αὐτό ;...

Ἔσκυψε στὸ δρόμο καὶ εἶδε κοντὰ στὰ ἄλογα ἕνα ἄτομο, ποὺ ἔμενε ὥς στὴν ὥρα ἐκείνη μὲ στὸ ἁμάξι, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ταξειδιῶτες μὲ τὴ βαρειὰ βαλίτσα.

Ἦταν ἕνας νεος κοντούλης, ξεραγκιανός, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του ταίριαζαν μὲ κεῖνα ποὺ περιέγραψε ὁ Οὐμπὲρ Βωτρὲν στοὺς ἀδελφούς του, μιλώντας γιὰ τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε ἀκούσει μεταξὺ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ Λαγκώλ. Ὁ ἄγνωστος κοίταξε εἰρωνικὰ τὸν ἁμαξᾶ.

— Πῶς ; ρώτησε ὁ Πατρίκιος γυρνώντας στὸ Μιχάλη, μὲ μιὰ παραχὴ ποὺ δε φρόντιζε νὰ τὴν ἀποκρύψῃ. Σεῖς εἶσθε ὁ Λαγκώλ;..

Ὁ Μιχάλης δεν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση.

— Μὲ συγχωρεῖτε : σεῖς εἶσθε ὁ κύριος Λαγκώλ ;

Τέλος, ὁ ἄλλος κουνήθηκε λίγο :

— Εἶμαι ὁ Μιχαλης Ποτεβὲν, εἶπε, μὰ στὸ χωριὸ μὲ φωνάζουνε, γιὰ γοῦστο, Λαγκώλ. Τὸ ὄνομ' αὐτὸ μοῦ τὸδωσε σὲ ἄλλα χρονια ἡ κυρὰ Βωτρέν.

(Ἀκολουθεῖ)

Τότε ὁ τρόμος τοῦ Πατρικίου ἔφτασε στὸ κατακόρυφο !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ !

Ὁ Τιβέριος καὶ οἱ ἀστρολόγοι. Ὁ τρομερὸς βράχος. Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Θρασύλλου. Οἱ ἀστρολόγοι κατὰ τὸν μεσαίωνα.—«Τ' ἄστρα δὲν ξέρουν τὶ λένε....Θὰ πεθάνῃς ἀμέσως».

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἦταν ἐξόριστος στὴ Ρόδο, συνήθιζε νὰ ἀνεβαίνῃ ἐπάνω σ' ἕναν ψηλὸ βράχο, νὰ προσκαλῇ ἐκεῖ τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τοῦ τόπου, καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύεται. Καὶ ἐὰν μὲν οἱ διάφοροι αὐτοὶ μάντεις τοῦ ἔδιναν ἱκανοποιητικὲς ἀπαντήσεις, τοὺς ἀντήμοιβε πλουσιοπάροχα, ἐὰν ὅμως ὑποψιαζόταν ὅ,τι τὸν εἶχαν κοροϊδέψει, διέταζε καὶ τοὺς γκρέμιζαν κάτω ἀπὸ τὸ βράχο !

Μιὰ μέρα, ἐκάλεσεν ἐπάνω στὸν φοβερὸ αὐτὸ βράχο καὶ κάποιον Θράσυλλο ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ δεινότερος ἀστρολόγος τῆς Ρόδου. Ὁ Θράσυλλος θέλοντας νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ προεῖπε ὅτι θὰ γινόνταν αὐτοκράτωρ καὶ ὅτι θὰ ἀποχτοῦσε ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ κόσμου. Ὁ Τιβέριος ὅμως δὲν ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν κολακευτικὴ αὐτὴ ἀπάντησι, καὶ τὸν ἐρώτησε πονηρὰ καὶ σκοπεύοντας νὰ τὸν γκρεμίσῃ κι' αὐτὸν ἀπ' τὸ βράχο.

— Ἀφοῦ ξέρεις νὰ προλέγῃς τόσο καλὰ τὸ μέλλον μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πόσα χρόνια θὰ ζήσῃς ;...

Ὁ Θράσυλλος ἐνόησε τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἑστήνετο καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε. Ἔκαμε λοιπὸν ὅτι συμβουλεύεται τὰ ἄστρα, καὶ ἀφοῦ παρέμεινε γιὰ λίγο διάστημα σκεπτικός, ἀνέκραξε μὲ τρόμο :

— Θεέ μου, τ'εἶν αὐτὸ ποὺ βλέπω!...Τὰ ἄστρα μοῦ λὲν ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦμε, διατρέχω ἕνα μεγάλο κίνδυνο !...

Ὁ Τιβέριος τότε, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν καθησύχασε, πίστευσε τὰ ὅσα τοῦ εἶχε προεῖπει, καὶ τὸν ἔκανε εὐνουομένό του.

***

Ἀκόμη ἐξυπνότερα ἐφέρθηκεν ἕνας ἄλλος ἀστρολόγος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου XI.

Ὁ ἀστρολόγος αὐτὸς εἶχε κάμει τὴν ἀνοησίαν νὰ προείπῃ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος τὸν θάνατο κάποιας κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε ὁ Βασιλεύς. Ἡ προφητεία του ἐπραγματοποιήθη καὶ ὁ βασιλευς, μολονότι φοβόταν πολὺ τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τὸν ἐκάλεσε καταθυμωμένος στὰ ἀνάκτορά του, εἰδοποιήσας συγχρονως τοὺς φρουρούς τους στὸ πρῶτο νεῦμα ποὺ θὰ ἔκανε νὰ τὸν πετάξουν ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁ ἀστρολόγος μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ διαφορετικὰ ἐπῆγε. Ὁ βασιλευς τότε, μολις τὸν ἀντίκρυσε τοῦ εἶπε μὲ θυμο:

—Σὺ ποὺ ξερεις νὰ προλεγῃς τόσο καλὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πότε θὰ... πεθάνῃς σὺ ὁ ἴδιος ;...

Ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ βασιλέως, ὁ ἀστρολόγος ἐννόησε ὅτι τάχε σκοῦρα. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ ἐν τούτοις διόλου, μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα ἀπήντησε :

— Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας !...

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τὸν ἔσωσε. Γιατὶ ὁ βασιλεὺς ὄχι μόνον δὲν διέταξε νὰ τὸν ρίξουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλά, τοὐναντίον, διέταξε νὰ τὸν φρουροῦν...μην τύχῃ καὶ πάθει τίποτε, γιατὶ κατὰ τὴν προφητεία του, τρεῖς μέρες μετὰ τὸν θάνατόν του θὰ πεθανε καὶ ὁ ἴδιος !...

***

Ὅλοι οἱ ἀστρολόγοι ὅμως δὲν ὑπῆρξαν ἐξ ἴσου τυχεροί. Ὁ ἱστορικος Κορκοζὲ διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Κάποτε, ὁ δουξ τοῦ Μιλάνου Ζὰν Γκαλέας ἐπῆγε νὰ συμβουλευθῇ ἕναν ἀστρολόγο γιὰ τὸ τέλος του. Ὁ ἀστρολόγος, ἀφοῦ τὸν παρατήρησε καλά, τοῦ εἶπε :

— Κανονίσατε τὰς ὑποθέσεις σας, ἄρχοντά μου, γιατὶ δὲν θὰ ζήσετε πολύ...

— Καὶ πῶς τὸ καταλαβαίνεις αὐτὸ ;...τὸν ἐρώτησεν ὁ δοῦξ.

— Συμβουλεύθηκα τὰ ἄστρα, ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος.

— Καὶ σύ, πόσο θὰ ζήσῃς ; Τί σοῦ λένε τἄστρα ; ρώτησε ὁ δοῦξ.

— Θὰ ζήσω πολλὰ χρόνια, ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος.

— Τότε, γιὰ νὰ σὲ παίσω ὅτι τἄστρα... δὲν ξέρουν τὶ τοὺς γίνεται, εἶπεν ὁ δοῦξ, θὰ πεθάνῃς τώρ' ἀμέσως.

Καὶ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν ἀπαγχονίσουν.